

Puntdevista 88. Unes consideracions vers el nou govern de Catalunya (28/5/2021)

Davant l'inici del treball d'un nou govern a Catalunya no podem per menys que desitjar-li molta sort i encert, car les seves actuacions han de repercutir directament en tots nosaltres, el ciutadans (si preferiu, en la ciutadania) d'aquest país. Per tant, els mèrits del govern els haurem de valorar en la pràctica, al marge d'altres consideracions que fins ara han merescut l'atenció dels mitjans de comunicació, com les xifres sobre el repartiment de sexes i l'edat dels consellers.

Però ja que hem estat tant bombardejats amb aquestes qüestions, també podem fer alguna reflexió al respecte. Res a dir respecte la paritat d'homes i dones en el govern. Tenint la població de Catalunya dividida en dues meitats d'homes i dones, no hi ha dubte que de cada conjunt se'n poden extreure persones preparades, capaces de dirigir una conselleria. L'important és que ningú hagi estat escollit perquè s'havia de complimentar la quota del sexe corresponent; parlo de sexe perquè aquest és binari, mentre que si parlem de gènere no sé com es justificaria la paritat.

Aquest tema de la representació paritària dels dos sexes (però, si preferiu, gèneres) però, també caldria tenir-ho present en altres indrets. Per exemple, ja s'han establert certs criteris per augmentar la proporció de dones que accedeixin al cos de mossos (també mosses) d'esquadra, on solament representen el 21% del total. En cas d'igualtat de mèrits, es diu, prevaldrà el sexe femení. Res a dir. Però ara em pregunto perquè no es fa quelcom semblant però a l'inrevés en el cas del professorat, on les dones representen el 75% del total en l'educació bàsica. Potser també ens aniria bé fomentar les vocacions docents entre els nois i equilibrar una mica la distribució, no us sembla?. I altre tant es pot dir de l'àmbit de la sanitat, tant pel que fa a metges com personal d'infermeria, i no cal donar xifres, que són públiques.

Tot això no exclou la necessitat d'actuar des de tots els àmbits sobre la xacra del masclisme que actua sobre les dones fins a límits impensables i abominables. Des de l'educació, des de la policia, des de la justícia, cal seguir treballant perquè el respecte entre els dos sexes sigui mutu, i així es facin efectius els drets i deures democràtics que corresponen a cada persona. I tot això és tant transversal a tots els àmbits de la vida, que no sé si la nova conselleria de Feminismes podrà assolir-ho tot.

L'altre aspecte comentat del nou govern ha estat la seva joventut. Crec que cal prendre'l com una descripció, com un fet, no pas com un valor en si mateix. Perquè si aquí hem de parlar de proporcions, de representativitat del conjunt de la població, el fet que solament un membre del govern tingui més de seixanta anys (1/15) no representa gaire al 25% de la població catalana que passa dels seixanta, on també cal pensar que hi ha moltes persones valuoses, amb capacitat i experiència per posar-la al servei del país. No es tracta de menystenir la joventut, encara que moltes persones grans ho solen fer perquè recorden la seva, però tampoc mitificar-la. El nostre país l'hem d'aixecar entre tots, homes i dones, joves i no tant joves, mentre tinguin la capacitat i voluntat necessàries. I

més si es tracta de treballar per un país nou, inclúsiu i que ha de decidir el seu propi futur.

És un greu error marginar tot un sector de la població que, donades les millores en les expectatives de vida, encara podria fer una valuosa aportació, i no quedar limitats a tenir cura dels nets i omplir els hotels en temporada baixa. Només cal veure quina edat té el president dels EE.UU., per advertir la realitat de les anomenades “persones grans” en ple segle XXI: D'altra banda, no resulta que es veu positiu i necessari retardar l'edat de jubilació?

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)